

KATHLEEN
GLASGOW

DÍVKA
NA
KUSY

„Děsivá, krásná a také velmi důležitá kniha.“

Nicola Yoon, autorka bestselleru *Všechno, úplně všechno*

KATHLEEN GLASGOW

DÍVKA
NA
KUSY

Copyright © 2016 by Kathleen Glasgow
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Kamil Šivák, 2018
Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2018
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2018

ISBN 978-80-7585-221-2 (pdf)

KATHLEEN GLASGOW

DÍVKA
NA
KUSY

Přeložil: Kamil Šivák

Pro mou matku M. E.
a sestru Weasie

I.

Vyprávěj svůj příběh

JSEM CELÁ BÍLÁ, PŘIPADÁM SI JAKO TULENÍ MLÁDĚ. MÁ předloktí jsou omotaná silnou vrstvou obvazu a těžká jako kyje. I stehna mám těsně obalená; bílá gáza vykukuje ze šortek, které sestra Ava našla mezi ztrátami a nálezy.

Jako sirotek jsem se tady objevila bez šatů. Jako sirotek jsem byla zabalená do prostěradla, z jehož květinového vzoru prosakovala má krev, a pohozená ve sněhové plískanici na trávníku před nemocnicí.

Strážný, který mě našel, byl zahalený v dýmu mentolových cigaret a mdlém oděru kávovaru. Z nosu mu trčel les kudrnatých a šedých chlupů.

„Panenko Maria, co ti to udělali?“ řekl.

Má matka by na to dokázala odpovědět, ale nemůže.

Nicméně si vzpomínám na hvězdy, které tu noc zářily na noční obloze. Byly jako rozsypaná sůl na nebi, jako by někdo na tmavou látku vylil mléčný šejkr.

Záleželo pouze na mně, jak moc budou tuto noc zářit. Byla by to poslední věc, kterou bych viděla, než bych umřela na studené a vlhké trávě.

ZDEJŠÍ DÍVKY SE ZE MĚ SNAŽÍ NĚCO VYTÁHNOUT. *NEBUĎ labuť. Řekni nám svůj příběh, netykavko.* Slyším jejich vyprávění během skupinových sezení, u oběda, během pracovních terapií, u snídaně a pak ještě tam a taky onde. Slova z nich tryskají. Jsou to černé vzpomínky. Nedokážou je zapudit. Jejich příběhy je pohlcují zaživa a obrací je vnitřkem ven. Neumí o tom přestat mluvit.

Odřízla jsem příval dalších slov. Mé srdce je jimi naplněno až po okraj.

NA POKOJI BYDLÍM S LOUISOU. JE STARŠÍ A JEJÍ VLASY připomínají červenozlatý, hlučný oceán, rozlévající se po zádech. Je jich tolik, že je nedokáže sepnout do copánků, drdolu ani gumičky. Voní po jahodách. U žádné holky jsem zatím takovou vůni necítila. Mohla bych ji vdechovat celou věčnost.

Mou první noc tady, když si před spaním sundala blůzu, jí celá záda pokryly tyhle šílené vlasy, připomínalo to jakousi ochrannou pláštěnku, viděla jsem je úplně všechny a zhluboka nasávala jejich aroma.

„Neboj se, maličká,“ řekla.

Nebála jsme se. Jen jsem ještě nikdy neviděla dívku, která by měla takovou kůži, jakou mám já.

KAŽDÁ CHVÍLE MÁ SVŮJ ŘÁD. VSTÁVÁME V ŠEST HODIN ráno. Pijeme vlažnou kávu nebo zředěný džus. Pak máme třicet minut na to, abychom si patlaly tavený sýr na gumové bagety nebo ládovaly do úst bledá vejce či polykaly kousky slepených ovesných vloček. Nejpozději ve čtvrt na osm se musíme ve svých koupelnách osprchovat. Nemáme tam žádné dveře a zrcadla nejsou skleněná – určitě nejsou ze skla, protože když si češu vlasy nebo čistím zuby, odraz mé tváře je v něm zamlžený a jakoby ztracený. Kdybychom si chtěly oholit nohy, musí být u toho přítomná sestra nebo dozor, o což nikdo nestojí, takže vypadáme jako kluci. Ve tři čtvrtě na devět začíná skupinové sezení a právě tehdy se začínají vypravovat příběhy a prolévat slzy; některé holky ječí a řvou, ale já raději jen sedím a sedím, jenomže ta hrozná starší holka, Blue, která má fakt příšerný zuby, říká každý den: *Promluvíš už dnes, tichá Sue? Dnes bych ráda slyšela příběh tiché Sue, co říkáš, Casper?*

Casper říká, ať jde do prdele. Casper říká, abychom začaly dýchat, roztáhly paže, pak připažily, zase je doširoka roztáhly a znovu připažily. Není to fajn, jen tak dýchat? Po skupinovém sezení přicházejí na řadu léky, nato odpočinek, oběd a pracovní terapie, pak individuální plán, což není nic jiného než sezení s lékařem a další pláč. V pět hodin je večere, která

obsahuje obvykle studené jídlo podávané s neměnnou přílohou – Blue: *Máš ráda makarony se sýrem, tichá Sue? Kdy ti sundají ty obvazy, Sue?* Poté započne volná zábava. A pak si můžeme zavolat a znovu zabrečet. V devět hodin večer si bereme další prášky a chystáme se do postele. V tu dobu holky čůrají a přitom lamentují nad tím, jak je celý denní rozvrh na hovno, včetně jídla, skupinového sezení a léků, jenomže mně je to jedno. Hlavní je, že se můžu najíst a vyspat. Postel mě vždy zahřeje a já se do ní ještě více zachumlám, cítím se pak bezpečně.

Jo, a mimochodem, nejmenuju se Sue.

JENNY S. PŘIPOMÍNÁ STROM – NA NOHOU A RUKOU MÁ malé jizvy, které jsou podobné rozeklaným větvičkám. Nosí lesklé atletické šortky a je z nás nejvyšší, tedy až na doktůrka Dooleyho. Běhá po bėžové chodbě tam a zpět a dribluje neviditelným basketbalovým míčem. Hází taky na imaginární koš. Francie vypadá jako Pinhead z *Hell-raiser*a. Do kůže si zapichuje jehly a připínáčky anebo to, co zrovna najde. V očích se jí zračí vztek a plive na podlahu. Sasha je tlustá a zavodněná. Brečí na skupinovém sezení, během jídla a taky ve svém pokoji. Nikdy se neunaví. I ona se ráda řeže, akorát nejde do hloubky. Ramena má pokrytá jen růžovými demonstrativními jizvami. Isis je lidský hořák. Tělo má plné černých, spálených teček. Na skupinovém sezení jsem zaslechla něco o lanu, sklepu a bratranci, ale řekla jsem si, že se tím raději nebudu zabývat, místo toho se zaposlouchám do své vnitřní hudby. Blue je taky pěkný ptáček, ale není se čemu divit. Zažila si už hodně bolesti. Zlý otec, závislost na methu, popáleniny od cigaret, řezání žiletkou. Linda/Katie/Mazlivka nosí ráda zástěry po své babičce. Její bačkory příšerně páchnou. Zajímavé na ní je to, že nemá jizvy na kůži, ale na duši. Vlastně ani nevím, proč tady s námi je. U večere si po obličeji roztírá rozmačkané rajče. Občas zvrací bez jakékoli příčiny. I když

je úplně klidná, dobře vím, že se v jejím těle *všechno* bouří, a to není vůbec dobře.

Když jsem byla ještě venku, znala jsem takové lidi, a proto vím, že se od ní musím držet daleko.

NĚKDY NEMŮŽU NA TOMHLE ZATRACENÉM MÍSTĚ DÝCHAT. Mám pocit, jako bych měla v plicích písek. Nechápu, co se to se mnou děje. Byla jsem na ulici příliš dlouho a byla mi tam taková zima. Nedokážu pochopit čistě povlečenou postel a jídlo, které dostanu každý den v jídelně. Je to tak magické a zároveň hřejivé. Začínám z toho panikařit, třást se a dusit se. To si pak ke mně do rohu, kde se krčím, přisedne Louisa. Na tváři cítím její mentolový dech. Vezme můj obličej do dlaní, ale já ucuknu. „Neboj se, maličká, tady jsi mezi svými,“ říká.

V NAŠEM POKOJI JE PŘÍLIŠ VELKÉ TICHO, TAKŽE SE ZAČNU v noci procházet po chodbách. Bolí mě plíce. Pohybuju se velmi pomalu.

Všude panuje naprosté ticho. Prstem přejíždím po stěnách. Dělam to celé hodiny. Vím, že až se mi zahojí rány a přestanu brát antibiotika, budou mě chtít nacpat prášky na uklidnění, ale já o to nestojím. Musím zůstat vzhůru a mít se na pozoru.

Může být kdekoli. Může být dokonce i tady.

LOUISE JE KRÁLOVNA. NIKDY NEUPADNE V ZAPOMNĚNÍ. „Když to tady otevřeli, byla jsem to, kurva, já, kdo nastoupil jako první,“ říká. Nikdy se neúčastní skupinového sezení, raději si své myšlenky zapisuje do černobílého sešitu. Většina holek nosí tepláky a trika, prostě nedbalé oblečení, ale Louisa, ta si na svém vzhledu dává záležet – černé legíny a lesklé baleríny, elegantní šaty ze sekáče a nápaditý účes. Má taky kufr nacpaný různými šátky, průsvitnými nočními košilemi, krémovým make-upem a krvavě červenými rtěnkami. Louisa připomíná návštěvníka, který se tady zastavil jen na skok.

Vypráví mi, že byla zpěvačkou v kapele. „Byla jsem vždycky hodně nervózní,“ říká tiše. „Můj *problém* spočívá v tom, že se nedokážu uklidnit.“

Louisa má na břicho popáleniny ve tvaru menších koleček. Na vnitřní straně paží nitkovité jizvy, připomínající rozvětvené kořínky. Na nohou vypálené a vyřezané vzorce, na jejichž tvaru si dala skutečně záležet. Zádá jí pokrývají tetování.

Louisa náhle vybíhá ven z našeho pokoje.

CASPER ZAČÍNÁ KAŽDÉ SKUPINOVÉ SEZENÍ STEJNÝM cvičením. Nádech a výdech, protáhnout krk a dotknout se špiček prstů u nohou. Casper je drobná a jemná. Na nohou má nazouváky s elfy. Na podpatcích bot nosí nějaké malé návleky, a to proto, aby jimi neklapala. Ostatní doktoři svou obuví naopak klapají hlasitě, dokonce i na koberci. Je velmi bledá. Oči má velké, kulaté a modré. Jsou dokonalé.

Prohlíží si nás a na tváři se jí objeví nepatrný úsměv. „Vaším úkolem tady je, abyste se věnovaly naplno samy sobě,“ povídá. „Přece se chceme všechny uzdravit, že ano?“

Jinými slovy – jsme všechny na sračky.

Ale to jsme už dávno věděly.

CASPER NENÍ JEJÍ SKUTEČNÉ JMÉNO. DOSTALA OD NÁS TUTO přezdítku proto, že má velké modré oči a je hodně tichá. Navíc se vždycky ráno objeví před mou postelí jako duch a podívá se do mých lékařských záznamů, které mám pověšené v nohách postele. Její teplé prsty klouzají po lemu mých obvazů, aby se dostaly ke kůži a mohly zkontrolovat pulz. Když se nade mnou tyčí, podívám se na ni a zdá se mi, že má dvojitou bradu, což mi připadá celkem rozkošné. Pak se náhle, opět jako duch, objeví zpátky na chodbě a usmívá se, když vidí, že jsem z jejího rychlého přesunu celá vyjevená.

Ve své kanceláři má obrovské akvářko s tlustou a pomalou želvou, která pádluje a pádluje a pádluje a pádluje, ale stejně zůstává pořád na jednom místě. Můžu tuhle mrdlou blbku pozorovat doslova celé hodiny, fascinuje mě její neuvěřitelná trpělivost a vytrvalost v úkolu, který je vlastně úplně nesmyslný, protože si nemyslím, že by se z toho zkurvenýho akvária v nejbližší době někam dostala.

A Casper mě přitom sleduje.

CASPER VŽDY KRÁSNĚ VONÍ. OBLEČENÍ MÁ ČISTÉ A ZJEMNĚ-
né aviváží. Nikdy nezvyšuje hlas. Hladí Sashu po zádech,
když začne vzlykat tak, že se skoro dusí. Objímá Lindu/Ka-
tie/Mazlivku, když nastane situace, že jeden z velmi nebez-
pečných pacientů uteče. Viděla jsem ji taky v pokoji Blue,
a to tehdy, když dostala od své matky velkou bednu plnou
knih. Prohlížela si její obsah spolu s Blue a přitom se na ni
usmívala. Myslím si, že Blue díky jejímu úsměvu trochu roz-
tála, ale jenom na fakt malou chvíli.

Casper by měla být něčí matkou. Casper by měla být
mou matkou.

NIKDY SE NESTANE, ŽE BYCHOM SE OCITLY, BYŤ NA MALOU chvílku, ve tmě. Každý pokoj má ve zdi světla, která se s *cvaknutím* rozsvítí ve čtyři odpoledne a zhasnou v šest hodin ráno. Jsou sice malá, ale září hodně.

Louisa nemá ráda žádná světla. Každou noc zatahuje závěsy, aby ji nerušila žlutá záře kancelářské budovy, jež je naproti našemu bloku. Pro jistotu si ještě přes hlavu přetáhne peřinu.

Dnes v noci čekám, až usne, pak ze sebe skopnu příkrývku a roztáhnu závěsy. Možná, že hledám basketbalový tým Salt Stars. Co já vím.

Sedím na kovovém záchodě a čůrám, přitom sleduju tiše oddechující Louisu, schovanou za hradbou z polštářů. V tom divném zrcadle vypadají mé vlasy jako hadi. Prsty se je snažím rozplést. Stále smrdí jako špína, beton, půda a prach a z toho je mi fakticky hodně špatně.

Jak dlouho už tady jsem? Připadá mi, že jsem se z něčeho probudila. Asi ze zlého snu, který jsem snila na nějakém místě. Na temném místě.

Žárovky na stropě chodby připomínají zářící dlouhou řeku. Nakukuju do každého pokoje. Vzhůru je jenom Blue, která si v mdlém světle čte knihu.

Nejsou tady žádné dveře, lampy, sklo a žiletky. Jen jídlo,

které lze jíst lžící, a skoro studená káva. Prostě si tady nemůžete ničím ublížit.

Když dorazím k sesterně, cítím se trochu nejistě. Nikdo tam zrovna není, a tak nervózně bubnuju prsty o pult. Pak zazvoním na malý zvonek. Zní příšerně a jeho zvuk se rozléhá po celé chodbě.

Objeví se Barbero. Má plná ústa něčeho křupavého. Když mě uvidí, zamračí se. Barbero je bývalý zápasník z Menominee. Má hodně tlustý krk a pořád se maže jakousi lesklou mastí. Líbí se mu jenom hodně hezké holky. Přesvědčila jsem se o tom na vlastní oči. Když totiž uvidí Jen S., která má dlouhé nohy a pihovatý nos, bez přestání se na ni usmívá. Vlastně je jediná, na koho se usmívá.

Dá si nohy na stůl a do úst vloží hrst brambůrků. „Hele,“ říká a přitom mu na modrý stejnokroj padají slané drobký, „co tady, kurva, tak pozdě děláš?“

Vezmu do ruky bloček se samolepicími papírky a začnu psát. JAK DLOUHO TADY JSEM?

Podívá se na papírek a přečte si mou otázku. Kroutí nesouhlasně hlavou. „Ne, ne. *Zeptej se.*“

NE. ŘEKNI MI TO, napíšu.

„Takhle by to nešlo, tichá Sue.“ Zmačká prázdný pytlík od brambůrků a hodí jej do koše. „Budeš muset otevřít tu svou malou zasranou hubu a promluvit jako velká holka.“

Myslí si, že se ho bojím, ale tak to není. Jediná osoba, které se skutečně bojím, je odsud hodně daleko a nemůže se ke mně dostat.

Tedy, ráda bych tomu *věřila*, že se ke mně nemůže dostat.

Další samolepicí papírek. ŘEKNI MI TO, TY DEBILE. Začínají se mi trochu třást ruce, ale udržím ho.

Barbero se směje. Mezery mezi zuby mu vyplňují drobky z brambůrků.

Ztrácím klid a má vnitřní hudba začíná hrát opravdu nahlas. Kůži mám necitlivou a chci raději odejít. Chci začít dýchat, tak jak mě to učí Casper, ale nefunguje to, zvlášť v tomhle případě, když jsem rozčilená. Necitlivost kůže vystřídá příjemné svědění, když se toulám a toulám a hledám a hledám, a když to konečně najdu, otočím se zpět k Barberovi. Už se nesměje. Leží rozplácly na zemi.

Plastiková židle je převrácená. Po nekonečném běžovém koberci jsou rozházené tužky se vzory květiněk. Ten koberec opravdu nikde nekončí, je prostě všude. Kopu do dveří sesterny, což je nanic, protože nemám boty, ale mně to nevadí. Bolest je fajn. Barbero se už postavil, takže popadnu židli a držím ji teď před sebou. *Uklidni se, ty zkurvený pako*, říká opatrně. Asi se mě trochu bojí. Nevím proč, ale ještě víc mě to naštvě.

Chci ho praštit, když vtom se objeví doktůrek Dooley.

POKUD NĚČÍM CASPER ZKLAMU, NEDÁ TO NA SOBĚ ZNÁT. Jenom mě neustále pozoruje při tom, jak se se zájmem dívám na její želvu. Chtěla bych být jako ta želva. Schovala bych se pod vodu, kde by mě nikdo neotravoval. Tahle želva má vážně kurevsky dobřej život.

„Včera v noci ses Bruce ptala, jak dlouho tady už jsi. Odpovím ti za něj – do Creeley Center jsi přišla před šesti dny. Předtím jsi byla sedm dní v nemocnici, kde ošetřili tvá zranění. Víš o tom, že jsi měla slabý zápal plic? No, vlastně ho máš pořád, ale antibiotika tě uzdraví,“ říká Casper.

Vezme ze stolu něco tlustého a posune to směrem ke mně. Je to stolní kalendář. Nejprve ani nechápu, na co se to vlastně dívám, ale pak můj pohled zavadí o název měsíce na vrchu stránky.

Duben. Uplynula už polovina dubna.

„Právě jsi prošvihla Velikonoce. Byla jsi totiž trochu mimo. Ale stejně není o co stát. Navíc si ani nemůžeme dovolit, aby po psychiatrickém oddělení poskakoval obří zajíček, to by bylo fakt zvláštní, že?“ Usmívá se. „Promiň. Trocha psychiatrického humoru. Díkůvzdání je tady mnohem zajímavější – suchý krocan a hrudkovitá omáčka. Co víc si přát.“

Je mi jasné, že se mě snaží rozesmát a rozmluvit. Pohlédnu na ni, ale když se naše oči setkají, pocítím zase to zasraný

bodnutí, které předznamenává příval dalších slz, a tak se raději otočím zpátky k té stupidní želvě. Připadá mi, že jsem úplně probuzená a připravená vrátit se do své vnitřní temnoty.

Casper se ke mně natáhne. „Pamatuješ si na svůj pobyt v nemocnici?“

Vzpomínám si na strážného s lesem chlupů v nose. Vzpomínám si, že nade mnou zářila jasná světla, jasná jako slunce, a na pípavý zvuk, u kterého mi připadalo, že snad nikdy nepřestane. Vzpomínám si, že jsem kolem sebe kopala, když se mě začaly dotýkat něčí ruce a sundávat ze mě oblečení a boty. Vzpomínám si, že se mi dýchalo tak těžce, jako bych měla v plicích bláto.

Vzpomínám si, jak jsem byla vyděšená, když se u mých dveří objevil zmrdr Frank a odvedl mě pryč, zpátky na Farmu, do pokoje, kde dívky pláčou.

Vzpomínám si na svůj pláč. Vzpomínám si, jak jsem se vyzvracela na boty zdravotní sestry. Nehnula ani brvou, asi byla zvyklá. Přála jsem si, aby z mých očí vyčetla *omluvu*, protože jsem nedokázala najít žádná slova, ale výraz její tváře se nijak nezměnil.

Pak si už nevzpomínám na nic. Mám okno.

Až na Louisu.

„Je úplně normální, že si nic nevybavuješ,“ povídá Casper. „Naše podvědomí je podivuhodně přizpůsobivé a flexibilní. Někdy z naší mysli vytlačí špatné vzpomínky, a ochrání nás tak od dalších problémů. Doufám, že ti to dává alespoň trochu smysl.“

Přeju si, abych jí mohla říct, že mé podvědomí tímto způsobem nefunguje, protože ho zničil zkurvenej Frank a taky jeden chlap, který se mi snažil ublížit v jednom podchodu.

Mám zlomený palec u nohy, takže když někam jdu, vy-
padám se svým vrabčím hnízdem místo vlasů, zafačovaný-
ma rukama a sádrou na noze jako pořádný šílenec, možná
dokonce i zrůda.

Co se se mnou stane?

„Myslím, že se potřebuješ něčím zaměstnat,“ oznámí
Casper.

TROŠKU JSEM LHALA, KDYŽ JSEM ŘÍKALA, ŽE BYCH CHTĚLA být jako ta želva. Pravdou je, že bych chtěla zpátky Ellis, ta se ale už nevrátí. Nikdy. Tedy alespoň ne taková, jaká byla dřív. Je taky pravda, že mi chybí Mikey a DannyBoy, dokonce i Evan s Dumpem. Někdy mi také schází matka, ale v tom případě se mé pocity blíží spíše k naštvání než smutku. Stejně je tomu i tehdy, když myslím na Ellis. Vlastně to ani není smutek, spíš *černá díra v mém nitru, která je plná hřebíků, kamení, skleněných střepů a slov, jež už nikdy nebudu moct použít.*

Ellis, Ellis.

JESTLI JE TO PRAVDA, TAK VEŠKERÉ OBLEČENÍ, KTERÉ MÁM teď k dispozici, je ze ztrát a nálezů. To ale není úplná pravda, protože mám ještě *něco* vlastního, co přede mnou tají. Jednou jsem už to viděla, dívaly jsme se zrovna ve společenské místnosti na film, když ke mně přišel doktůrek Dooley a řekl mi, abych s ním šla na sesternu. Když jsme tam přišli, vytáhl zpod stolu batoh, *můj* batoh. Doktůrek Dooley je vysoký a hezký. Je to ten typ chlapa, který o sobě ví, že je hezký, a proto s námi ostatními, nehezkými, jedná mile. „Nechali to tady dva kluci. Poznáváš to?“ Nejsem schopna odpovědět ihned, protože mě oslní jeho zářivě bílé zuby a jemné strniště.

Popadnu batoh do rukou, kleknu si, rozepnu jej a strčím dovnitř ruce. Je to tam. Dotknu se toho a vydechnu si úlevou, doktůrek Dooley ovšem řekne: „Moc se neraduj. Vyprázdnili jsme to.“

Vytáhnu svou krabičku, armádní lékařskou soupravu, kterou jsem našla ve čtrnácti, když jsem se s Ellis poflakovala po charitativním bazaru na West Seventh v Saint Paulu. Je promáčknutá a její velký červený kříž poškrábaný a vybledlý.

Kovová krabička má za úkol pojmout vše, co zrovna potřebuju – mast, gázu, střepy z rozbité zavařovací sklenice,

omotané v jemné látce, cigarety, zápalky a zapalovač, knoflíky, náramky, peníze a fotky zabalené v plátně.

Když soupravou zatřesu, nevydá žádný zvuk. Začnu se přehrabovat v batohu, jestli se náhodou nevysypal její obsah do něj, ale nacházím jen tmou a prázdnotu. Není tam ani pár náhradních ponožek nebo spodního prádla, žádná role toaletního papíru, žádné vyžebvané peníze, žádné pilulky v plastovém sáčku a taky žádná srolovaná bavlněná příkrývka. Chybí tam taky můj blok s náčrtý, což znamená, že tam nejsou ani tužky a kreslířské uhly. Foťák se taky ztratil. Vzhlednu k doktůrkovi Dooleymu.

„Všechno jsme dali pryč. Pro tvé vlastní dobro.“ Podává mi ruku, která je taky hezká – má štíhlé, dlouhé prsty a pěstěné nehty. Odmítnu jeho pomoc a postavím se sama, přitom pevně svírám krabičku a batoh. „Ty věci si nemůžeš nechat. Dostaneš je, až budeš propuštěna.“

Vezme si je ode mě a položí je někam za stůl. „Můžeš si ale nechat tohle.“

Podává mi složené plátno. Uvnitř, chráněné jemnou látkou, jsou moje fotky. Já a Ellis, Mikey a DannyBoy, všichni spolu a spokojení. Tehdy jsme ještě netušili, že půjde všechno k čertu.

Otáčím se k odchodu a přitom si tisknu fotky k hrudi. Doktůrek Dooley za mnou ještě volá: „Ti kluci říkali, že se omlouvají.“

Nezastavuju se, pokračuju dál, ale na vteřinu cítím, jak opouštím své tělo.

JE NOC, PROHLÍŽÍM FOTKY A MYSLÍM PŘITOM NA ELLIS. Prsty hladím černobílé snímky naší čtyřčlenné party. Pořídili jsme je na hřbitově, kde jsme pózovali jako nějaké rockové hvězdy s cigaretami v koutcích úst. Chmýří na tváři DannyhoBoye je skoro neviditelné, Ellis má zase téměř dokonalou pleť. DannyBoy vždycky říkal, že lidé vypadají líp na černobílých fotkách, a měl pravdu.

Fotky jsou malé a čtvercové, byly pořízené starým foťákem, který byl vyrobený asi v šedesátých letech. Jeden z prvních modelů polaroidu. Dvnitř se vložila kazeta s filmem, stiskla se spoušť a pak se z boku vytáhl krátký papírek, který protáhl fotku válci, aby se po ní rozprostřela chemie. Pak jsme počkali asi dvě minuty a byli jsme tam. Jako za starých časů – černobílí a vysmátí.

Ellis se svými tmavými vlasy byla překrásná. Já jsem naopak vypadala jako blbka. Ruce založené na hrudi, na sobě děravý svetr a rozcuchané vlasy, které byly ve skutečnosti modročervené, ale na černobílé fotce připomínaly spíš bláto. Co se dalo dělat? Vedle Ellis byl ošklivý každý.

Náhle se objeví Jen S.

„To vypadá dobře.“ Skloní se k mým fotkám, ale já je v tu ránu zabalím zpátky do plátna a vsunu pod polštář.

„Ty s tím naděláš,“ povzdechne si. „No nic. Pojď se mnou do společenské místnosti. Spolu s Barberem jsem ti přichystala menší překvapení.“

Ve společenské místnosti se ve vzduchu ještě stále vznáší vůně popcornu, který jsme si daly během sledování posledního filmu. Na stolcích leží prázdné misky. Jen S. si olízne prst a snaží se z nich vytřít zbytky soli a rozpuštěného másla. Vydává při tom kvičivý zvuk. Barbero ohrne znechuceně rty. „Schumacherová,“ promluví. „Ty mě jednou zabiješ.“ Jen S. pokrčí rameny a mokrým prstem zatahá za lem jeho zeleného, svaly naditého trika.

Pak se začne hrabat v jednom koši „na všechno“, snaží se totiž najít své oblíbené karty. Různě barevné koše jsou naskládány na sobě u krémově bílé stěny. Našli byste v nich hrací karty, pastelky, fixy a různé hry.

Jsou tam taky tři počítače. Barbero jeden z nich zapne, a když zadá úspěšně přístupové heslo, namíří na mě prst.

„Mám pro tebe nabídku, ty jeden blázne.“ Hodí po mně nějakou knížku. Musím se ohnout, abych ji zvedla. Z obalu na mě vyskočí nadpis ALTERNATIVNÍ VÝUKA. TO PRAVÉ MÍSTO PRO TEBE. „Doktoři si myslí, že se musíš naučit držet na uzdě časté záchvaty vzteku a taky se zbavit nespavosti. Vracíš se proto do školy, krávo.“

Podívám se na Jen S., která je teď celá říčná z toho, že může míchat karty. „Budu tě učit já,“ zasměje se.

Barbero mi luskne prsty před obličejem. „SOUSTŘEĎ SE. Hej, tady jsem.“

Naštvaně se k němu otočím.

„Takže bude to takhle,“ říká. „Budeš se dívat jenom na stránky se školou. Žádný Facebook, Twitter nebo e-mail. Tvoje kámoška Schumacherová se sama nabídla, že tě bude učit a po každé dokončené lekci ti dá kvízy, testy a podobný píčoviny.“

Pozoruje mě. Já pozoruju jeho. „Nepřemýšlej o tom, že by ses na to vykašlala,“ promluví. „Pokud bys vzdorovala, doktoři tě nadopujou prášky na spaní a já mám takový pocit, že tohle nechceš ani za nic na světě. Ty chceš raději bloudit v noci po chodbách. No, ani mě to nepřekvapuje, vždyť jsi zkurvenej blázen.“

Nechci brát prášky, zvlášť ne v noci, kdy mám největší strach, a proto musím být neustále v pozoru. Doktoři mě cpali léky od mých osmi let.

Začala jsem Ritalinem, který ale nezabral. Vrhala jsem se proti zdem a pak zabodla tužku do vypasného břicha Alison Jablonské. Nato nastoupil Adderall. Kvůli němu jsem se v osmé třídě posrala, takže mě pak matka nechala po zbytek roku doma. Vždycky mi v ledničce nachystala pod igelitovou fólií oběd – sendviče s nechutnou sekanou a pomazánku ze zkažených vajec na rozmočeném toastu. Adderall vystřídal Zoloft, který mi ztěžoval dýchání, vzduch byl velmi těžký a špatně se mi vydechovalo. Hodně holek, co jsou tady, si na to už zvyklo. Jsou sice naštvané, ale léky přijímají poslušně.

Sednu si k počítači, kde už je načtená stránka s učivem, a do políčka se jménem napíšu to svoje.

„Rozhodla ses dobře, blbko.“

„Ježíši, Bruci,“ rozčiluje se Jen. „Tobě ve školce nevysvětlili, že se máš ke všem chovat slušně?“

„To víš, že jo, zlato. Dej mi vědět, až budeš chtít moje manýry vyzkoušet.“ Svalí se do rozvrzaného hnědého křesla a z kapsy kalhot vytáhne iPod.

Skoro přes celou jednu stěnu ve společenské místnosti se táhne velké okno. Závěsy jsou roztažené. Je už po desáté večer, takže venku panuje tma. Prší a zezdola, od Riverside Avenue, se ozývají projíždějící auta. Jestli se začnu učit, bude mít ze mě Casper radost. Moje studium skončilo ve třetím ročníku střední, když mě v polovině roku vykopli. Mám pocit, že už to bylo hrozně dávno.

Zírám na monitor počítače a snažím se přečíst úvodní informace. Místo toho mám ale před svýma očima dvířka školní skříňky a na ní načmárána slova *kurva* a *děvka*. V ústech cítím ostrou pachut' vody ze záchodu. Chci se dostat ven, jenomže se nade mnou někdo směje a rukama mi tlačí na hlavu. Brní mě prsty a svírá se mi hrud'. Když mě vyloučili ze školy, šlo všechno do prdele. Ještě víc než předtím.

Rozhlídnou se po společenské místnosti. Myšlenky na to, kdo za tohle všechno platí, hlodají v mém mozku jako malé myšky. Snažím se jich zbavit. Matka pekla pořád dokola sekanou s cibulí, kečupem a spoustou bramborové kaše. Dělala to celé roky, dokud neodešla. Naše rodina nebyla bohatá. Vždycky jsme měli hluboko do kapsy a celé dny a týdny se cpali nudlemi s mákem. Nedivte se tak, že jsem nervózní, když přemýšlím nad tím, kdo mě sponzoruje.

Nemůžu ale popřít, že je mi tady *dobře* a že se cítím být v *bezpečí*. Na tom teď záleží nejvíc. Takže budu poslouchat, abych nemusela odejít.

Jen S. stále míchá karty. Zní to jako zvuk křídel ptáků, kteří hromadně vzlétnou z jednoho stromu.

„JAK SE CÍTÍŠ?“ ZEPTÁ SE CASPER.

Ptá se mě na to každý den. No, možná jednou týdně mi tuhle otázku položí doktůrek Dooley, když má denní službu, nebo ještě jedna doktorka s překouřeným hlasem, trvalou a neskutečným množstvím make-upu. Myslím, že se jmenuje Helen. Nemám ji ráda, kvůli ní se totiž cítím uvnitř chladná. V neděli se ale na náš duševní stav nikdo neptá, některé jsou z toho potom na nervy, cítí se být ztraceny. „Mám tolik pocitů! Potřebuju je někomu sdělit!“ dělá si srandu Jen S.

Casper čeká. Úplně to čekání cítím. Rozhodnu se, že jí dám, co chce. Napíšu své pocity na papírek a přesunu jej po stole ke Casper.

Mám pocit, že hořím. Sálám dnem i nocí. Musím a chci tu pálivou temnotu ze sebe vyříznout. Když se očistím, umyju a upravím, budu se cítit líp. Vychladnu a zklidním se. Chci pocítit příjemný chlad mechu, který roste hluboko v lesích.

Tohle je ale lež, pravda zní: Jsem na celém světě úplně sama, chci se vysvléct ze své kůže a masa a kráčet jako kostlivec, namířit si to rovnou do řeky a nechat se jí pohltit, jako můj otec.

Než onemocněl, brával mě na dlouhé výlety. Jeli jsme vždy na sever. Zaparkovali jsme auto a vešli do hlubokého

lesa, mezi omamně vonící jedle a svěží smrky. Někdy jsme šli tak daleko, až se mi zdálo, že je noc, bylo totiž okolo nás tolik vysokých stromů, že zakrývaly oblohu. Tehdy jsem byla ještě malá, takže jsem klopýtala o spoustu kamenů a přistávala zadkem na polštářcích mechu. Stále cítím na prstech jeho příjemný chlad. Můj otec dokázal chodit hodiny. „Snažím se najít tiché místo,“ říkal. A tak jsme chodili a chodili a hledali takové místo. Les není vždy tak tichý, jak si všichni myslí.

Když zemřel, z mé matky se stal krab – začala žít v ulitě, ve které dusila všechny své pocity.

Casper dočte mou krátkou zpověď, jemně složí papírek a uloží jej do desek na svém stole. „Zajímavé přirovnání to s tím mechem.“ Usměje se. „To vůbec není špatné. Jenže jak tě tam dostat, aniž by sis ublížila. Co s tím?“

Casper má pro mě vždy připravený papír. Napíšu, co chci, a předám jí to. Náhle se zamračí. Začne si prohlížet mou složku.

„Zrovna se dívám na seznam věcí, které jsme našli ve tvém batohu, a nikde nevidím zmínku o náčrtníku.“ Podívá se na mě.

Vydám ze sebe tichý zvuk. Můj náčrtník je pro mě vším, je to můj vlastní svět. Mám v něm portréty Ellis a Mikeyho. Je to takový menší komiks. Je o životě na ulici a o mně. A taky o Evanovi a Dumpovi.

Opět mě začnou brnět prsty. *Potřebuju kreslit. Potřebuju se zašít ve svém vlastním světě.* Vydám ze sebe další tichý zvuk.

Casper zavře složku. „Promluvím se slečnou Joni. Uvidíme, co se dá dělat.“

Otec rád kouřil a pil pivo z bíločervených plechovek. Jeho poznávacími znaky byly špinavé bílé triko, rozvrzané hnědé křeslo, strniště na tváři a taky hláška „*No tak, Misty*“, když se na něj matka mračila. Byly dny, kdy ze svého křesla nevstal. Já po celou dobu ležela na zemi u jeho nohou a malovala na papír pastelkou, perem nebo tužkou domy, slunce a kočičí obličej. Byly dny, kdy chodil pořád v jednom triku, někdy byl tichý, někdy se zase hlasitě smál. Jeho smích zněl hodně podivně, jako by jej chtěl uvnitř zlomit. To se pak po chvíli dostavil pláč a jeho slzy stékaly po mé tváři, když jsem jej objala a konejšivě se s ním pohupovala tam a zpět, tam a zpět a cítila tlukot jeho srdce, bum, bum, bum, když se svět venku změnil a vše pohltila tma noci.

„JSI TAK TICHÁ,“ HODNOTÍ MĚ LOUISA. „JSEM ZA TO RÁDA, aspoň někdo je schopný si se mnou jen tak pomlčet. Nedomážeš si představit, jak je otravné poslouchat někoho, kdo mluví jenom nahlas.“

Odmlčí se, až si začínám myslet, jestli náhodou ne-usnula.

„Víš o tom, že k tobě mluvím?“ říká Louisa. „Myslím tím v mé hlavě. Vypadáš jako dobrý posluchač, takže ti v duchu vyprávím o různých věcech. Samozřejmě ale nechci zabírat tvůj vlastní prostor pro myšlenky. Chápeš?“

Vydá ze sebe zvuk, jako by skutečně spala. *Mmmmm*. Pak řekne: „Chci ti vyprávět svůj příběh, protože vím, že ty moje tajemství nikomu neprozradíš. Budeš mlčet jako hrob.“

CASPER NEMÁ RÁDA, KDYŽ NA SKUPINOVÉM SEZENÍ POUŽÍVÁME slova jako říznout, vyříznout, spálit nebo bodnout. Říká, že nezáleží na tom, *co* děláme nebo *jak* to děláme – výsledek je tentýž. Můžeme chlastat, řezat se, užívat meth, šňupat koks, bodat se, pálit se, vytrhávat si řasy anebo mrdat, dokud z nás nepoteče krev, pořád se to bude moct dát do škatulky *sebepoškozování*.

Když vám někdo *ublíží* nebo se kvůli někomu cítíte být *špatné* nebo *neužitečné* nebo *nečisté*, nevztahujte to na sebe, *nedávejte* si to za vinu a netrestejte se za to, protože právě tohle vede k *řezání*, *pálení* nebo *mrdání* za peníze, protože se cítíte na hovno a myslíte si, že jste *nicky*. Jasně, když si ublížíte, vyplaví se vám do žil sračka jménem *endorfin*, což vám přinese *dobrý* pocit a dojem, že je svět spravedlivý, krásný a plný barev. Jenomže není. Je plný *krve* a různých infekcí.

Takže až potkáte člověka, který vás bude chtít zneužít, začněte o něm uvažovat jako o *psychopatovi* a *zmrdovi*, který by zasloužil *zastřelit* nebo *oběsit*, a hlavně se od něj *držte* sakra daleko.

Nejzkurvenější věc na *sebepoškozování* je to, že nikdy nepřestanete být *podivínky*, protože vaše těla jsou plná *jizev*, takže připomínají bitevní pole, a to se hodně lidem nebude

líbit, nikdo nebude takové tělo milovat. To znamená, že máme všechny už dopředu pěkně nasráno, jsme zničené zevnitř i zvenčí. Zbavte se alespoň tohoto chování. Umyjte se a očistěte. A pořád si to, *kurva*, opakujte.

SNAŽÍM SE DODRŽOVAT PRAVIDLA. JDU TAM, KAM SI MYSLÍM, že si myslí, že bych měla jít. Pak tam sedím jako hodná holka, ale nic neříkám, protože mám hrdlo plné hřebíků. Snažím se chovat správně, protože pokud bych protestovala, mohlo by to skončit tím, že mě vyhodí VEN.